

předměty potřeby pro všechny obyvatele státu bez ohledu na jejich státní příslušnost. Proto také lichevní zákon v žádném svém ustanovení nečiní rozdílu mezi tuzemci a cizozemci a nelze z jeho znění dovozovati, že ze své ochrany snad vylučuje cizince, zdržující se na zdejších státních územích. Poukazuje-li stížnost na to, že obchodování zbožím exportním určeným k vývozu do ciziny, nepodléhá lichevnímu zákonu, přehlíží, že v tomto případě nešlo o zboží exportní, nýbrž o předmět potřeby určený ke spotřebě domácí. Nelze ostatně přehlédnouti, že rozsudek nezjišťuje, že mouka, o kterou jde, měla býti spotřebována anglickými příslušníky Armády Spásy, tedy cizozemci, nýbrž praví, že byla určena pro potřeby Armády Spásy v K. Poněvadž pak jest všeobecně známo, že ve službách jmenované organizace jsou z velké části i zdejší státní příslušníci, a že sociální instituce, které Armáda Spásy ve zdejších státních územích zřizuje (domovy vojenské a dětské útulky pro zanedbané, opuštěné a padlé dívky a t. d.) slouží výhradně zdejším státním příslušníkům, nelze pochybovati o tom, že mouka byla určena v první řadě pro domácí spotřebitele. Leč i kdyby tomu tak nebylo, nutno míti zřetel na to, že každé požadování a placení takovéto ceny na území našeho státu musí míti reflex ve tvoření se cen v obchodě vůbec, které pak těžce postihuje i příslušníky zdejší. Okolnost, že funkcionářka Armády Spásy pokládala cenu mouky, požadovanou od obžalovaného za nízkou, jest pro otázku viny lhostejna, poněvadž zákon třesce pachatele i tam, kde se poškozený jeho ochrany nedovolává. Stěžovatele nemůže (ve směru přestupku §u 7 lich. zákona) viniti ani okolnost, že bylo dočasně dovoleno požadovati od příslušníků cizích států, v cizině bydlících, kteří sem dojížděli nakupovati předměty potřeby, i ceny zřejmě přemrštěné, poněvadž toto opatření vyplývalo z důvodů retorse a týkalo se jen příslušníků určitých sousedních států (Rakouska a Německa).

Čís. 1356.

Podmíněný odklad výkonu trestu lze povolit i osobám starším 18 let (§ 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n.), byl-li trestný čin spáchán před 19. dubnem 1921.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr I 712/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Mostě ze dne 11. ledna 1922, pokud jím byla Anna M-ová podmíněně odsouzena pro přečin dle §u 11, čís. 4 a přestupek §u 7. (1.) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zavrhnouti bylo zmateční stížnost státního zastupitelství, dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř. Stížnost tvrdí, že přiznáním podmíněného odkladu trestu obžalované porušen byl § 9. zá-

kona ze dne 18. března 1921 čís. 129. sb. z. a n., jenž vylučuje podmíněný odklad trestu, jde-li o osoby, starší 18 let. Tímto výrokem vybočil prý proto nalézací soud z mezí svého práva trestního a dopustil se zmatečnosti dle čís. 11 Šu 281 tr. ř. Stížnost je bezdůvodná. Zák. o podmíněném odsouzení ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. bylo stanoveno, kdy a za jakých podmínek pokládá se za to, že vinník odsouzen nebyl. Tím stal se zákon ten částí hmotného zákona trestního a platí proň také čl. IX uvozovacího zákona k zákonu trestnímu, dle něhož činy trestné, jichž se někdo dopustil přede dnem platnosti nového zákona, posuzovati dlužno podle tohoto zákona jen potud, pokud není přísnějším než právo předešlé. Zákon ze dne 18. března 1921 čís. 129 sb. z. a n., jenž nabyl účinnosti dne 19. dubna 1921, vylučuje v Šu 9 podmíněný odklad trestu při osobách starších 18 let, jde-li o odsouzení pro trestný čin podle zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. Jeví se proto přísnějším, než zákon čís. 562/19, jenž do platnosti zákona č. 129/21 podmíněné odsouzení i ohledně těchto osob připouštěl. Pro použití ustanovení Šu 9 zák. čís. 129 sb. z. a n. jest v důsledku toho rozhodnou doba spáchání trestného činu a nikoliv doba vynesení rozsudku. V rozsudku uvádí se sice, že obžalovaná dopustila se trestných činů v roce 1920 i 1921, výslovně není zde však zjištěno, že se to stalo po 19. dubnu 1921. Tato neurčitost a nejasnost rozsudku, pokud se týče doby, kdy byl čin spáchán, státním zástupcem napadána není. Nehledě však k tomu, vychází ze spisů se vši určitostí na jevo, že činy byly spáchány před 19. dubnem 1921, kdy zákon čís. 129 sb. z. a n. vešel v platnost. Nalézací soud posuzoval proto otázku, zda má obžalované býti přiznán neb odůznán podmíněný odklad trestu, právem dle zákona čís. 562 z r. 1919 a neporušil proto zákon čís. 129/21 sb. z. a n. v ustanovení Šu 9. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 1357.

Zločin veřejného násilí dle Šu 85 tr. zák. »Zlomyslné jest každé poškození, jež bylo spácháno u vědomí jeho protiprávnosti a u vědomí, že čin obsahuje poškození majetku, byť i pohnutka nebo konečný úmysl směřovaly k jinému účelu, ono poškození přesahujícímu.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1923, Kr I 888/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 29. května 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinou zločinem dle Šu 85 a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud vychází z nesprávného právního názoru, že zločin dle Šu 85 a) tr. zák. zakládá každé úmyslné poškození cizího majetku, ačkoliv prý dle Šu 85 a 468 tr. zák. je trestným jen zlomyslné poškození cizího majetku. Že znak »zlomyslný« není totožným s